

Arrest

**nr. 76 127 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 mei 2006 een visumaanvraag in, voor de duur van zijn studies. Verzoeker verklaarde op 1 juni 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 1 juni 2010 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan. Op 28 juli 2011 weigerde de adjunct-Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Verzoeker stelde op 23 augustus 2011 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van de adjunct-Commissaris. In het arrest nr. 69.038 van 24 oktober 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.3. Op 29 november 2011 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage l3quinquies). Verzoeker nam op 1december 2011 kennis van deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten [M.A.S.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Bangladesh*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 26.10.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Gezamenlijke schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”) en art. 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (“EVRM”). Art. 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde(...)”.

Art. 3 EVRM stelt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen af straffen”

Verzoeker heeft op 29 december 2011 een verzoek tot regularisatie ingediend op basis van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet (zie Stuk 3). Indien de bestreden beslissing uitwerking zou verkrijgen, betekent dit dat Verzoeker van het grondgebied kan worden verdreven en dat hem de mogelijkheid wordt ontnomen om machtiging te verkrijgen voor een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Dit houdt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voor Verzoeker, en druist in tegen voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet, die de mogelijkheid voorziet tot regularisatie van vreemdelingen. Bovendien houdt een onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing een onmenselijke behandeling in van Verzoeker. Door Verzoeker immers niet toe te laten alle rechtsmiddelen te kunnen uitputten, zou hij worden teruggestuurd naar een land waarbij Verzoeker reeds te kennen heeft gegeven dat hij ernstig risico loopt om vervolgd te worden ingevolge de valse rechtszaken die tegen Verzoeker lopen voor enerzijds poging tot moord en anderzijds illegaal wapenbezit. Wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in een regularisatiemogelijkheid, dient dit middel te worden uitgeput teneinde Verzoeker de kans te geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggestuurd te worden met gevaar voor eigen leven.”

2.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 29 december 2011. Immers, reeds op 29 november 2011 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing getroffen, zodat het geen enkele twijfel lijdt dat de gemachtigde geen rekening heeft kunnen houden met een pas naderhand ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Ten overvloede wordt er op gewezen dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking heeft ten aanzien van het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doet geen rechten en plichten ontstaan, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.JT. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004).

Verzoeker werpt voorts een schending van artikel 3 EVRM op.

Onder folteringen en onmenselijke behandelingen in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”* (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt en de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van verzoekers asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

In zoverre verzoeker opwerpt dat hij een ernstig risico loopt om vervolgd te worden in valse rechtszaken, wordt opgemerkt dat de adjunct-Commissaris in de beslissing van 28 juli 2011 reeds heeft geoordeeld dat het bijzonder merkwaardig is dat verzoeker zo weinig kennis heeft over deze zogenaamde rechtszaken. Er werd na diepgaand onderzoek geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen, als zouden twee valse rechtszaken tegen hem lopen. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC